

יגאל (מן) ואנוכי

כהן זמן זקן ותותח

עלי כהן צילם בשבילי. הד עולם הזה לפני שעבר לחיות בדנמרק. יגאל מן, הניך מאהדשערים, היה צלם-המערכת, והסך דמות ידועה בארץ. הוא נשא אשה מעובדות המערכת וחי עתה בארצות-ההברית.

רדית גלריה יפהיה כיוולג' שב ניריורק, ליד האיסט ריבר. מהרמי קולים בוקעים צלילימוסיקה קלאי סית שלא מן העולם הזה. על השולחן — כרכים חומיכריכה של העולם הזה משנות השישים. בעל הדירה, רעייתו ואנוכי, מעלעלים בשקיקה בכרכים, דף אחר דף. מעת לעת קריי אתהתפעלות, ומייד סיפור קולח של זיכרונות.

בעל הדירה הוא יגאל מן, מי שהיה באמצע שנות השישים צלם העולם הזה, שהתפרסם בשל צילומיו המצוריינים, וקנו שהיקנה לו שם רבר והד "תותח" — ערשה טלסקופית, שזכתה לא אחת לעיון מדוקדק של מדינאים ואנשי-רצבא, שהתעניינו בפלא.

בין האנשים שהתעניינו באותם ימים ב"תותח": יצחק רבין ושימעון פרס, שעתיים עדיין היה לפניהם כראשי-משלה.

רעייתו של יגאל, מינה, מעורה היטב בקורות אותם ימים. יגאל לא נטש את מלאכת-הצילום, רק עבר לענף אחר, ויותר איננו רץ אחר החר שות.

יגאל ואני היינו ככל הנראה צמד ראשון של צלמי-עיתונות בארץ, בתי חילת שנות השישים. סיקרנו את ירד שלים, שהיתה מחוז לידותנו. מסיבות שהזמן גרמן, נפרדנו כצמד, והקריירה

פרקי אבות

- כל מי שיש בידו שלשה דברים מתלמידיו של אברהם אבינו. ושלשה דברים אחרים, מתלמידיו של בלעם הרשע: עין טובה, ודעה נמוכה, ונפש שפלה — מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה, ודעה גבוהה, ונפש רחבה — מתלמידיו של בלעם הרשע.

- מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע? תלמידיו של אברהם אבינו, אוכלין בעולם הזה ונוחלין בעולם הבא. שנאמר: להנחיל אהבי יש, ואצותיהם אמלא.

מך היא דרפה של תורה: פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה. ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובי תורה אתה עמל, ואם אתה עושה כן, אשריך וטוב לך. אשריך — בעוילם הזה, וטוב לך — לעולם הבא. בחר מולי פרידמן

שרית ישי-לוי הוא אמר לי: כיתבי!

שרית ישי קנתה לעצמה שם כמראייתה, והתרכזה בעיקר בעריכת הראיון הר שבועי הגדול של העולם הזה. היא התחילה את דר כה בעולם הזה, נסעה לארצות-הברית, חזרה לי ארץ ולשבועון. בעת שלי חזרת בשם העולם הזה בהפי לכה של אוניית-הימורים, הכירה את גידעון לוי, כעת מזכיר מערכת הארץ, ונישאה לו.

"כיתבי" הוא אמר לי, "כיתבי". מילה אחת, זה הכל. אחרי שישבתי נרגשת ומפחדת במשך שעות בחדרה הצפוף והקטן של חנה, משגנת בפעם המאה את מישפט הפתיחה שהכנתי "קוראים לי שרית ישי ואני רוצה להיות עיתונאית", עונה כפעם האלף על שאלות אפשריות, בונה לעצמי תולדות-חיים מעניינים, שיתאימו למי שרוצה להיות עיתונאית, מחפשת שמות של מכרים משותפים, שירוקו לו איזו מילה.

חודשים תיכננתי את הפגישה הזו, חלמתי עליה כלילות, הלכתי איתה בימים, לא גיליתי לאיש, פחדתי שי יגידו שזה יומרני מדי, שמה פיתאום אני עיתונאית.

חודשים עד שאזרתי אומץ לחייג 232262 ולבקש פגישה עם אורי אבנרי. ואחרי כל זה, אחרי כל החוד

שיים האלה, וההכנות, ההתרגשות, הוא לא נתן לי להגיד שמינית ממה ש הכנתי. "כיתבי", הוא אמר, וזרק אותי למים הקרים. העולם הזה היה לי בית במשך עשר שנים. שם למרתי לכתוב, להפי עיל את האנטנות ואת החושים. הרבה דמעות היולתי במירפסת שפונה אל הים, הרבה קללות סיננתי מבין שיניי, מקללת את אורי אבנרי, את אברהם סיטון, את המערכת כולה. לילות ארו כים ביליתי במערכת, כשאני מגסה לני סח פתיח לכתבה ומצליחה רק כשה שחר מאיר; יושבת ארבע שעות על כתבה בת 200 מילה, שוכרת את הראש על כותרות ועל כותרות-מישנה.

בעולם הזה התאפשר לי להשי תתף כחוויות מהסוג שרק העיתון הזה מאפשר לכתבו. רשימה מקוצרת של חוויות כאלה: פיגור דרום סיני, הימים האחרונים בשארם-אל-שייח, ועידה בינלאומית בסיציליה, משותפת לער בים, ישראלים ואירופים, סיקור הפג נות בשטחים הכבושים, מילחמת-הלכ נון, כיבוש צור וצידון, המעבר למערב ביירות בעיצומה של המלחמה, המפי גש עם יאסר ערפאת והטייס השבוי אהרון אחיעז במקום שבוי. כולן חוויות גדולות, שהטכיעו חותמן על כל מי שהשתתף בהן.

במקום שהוא בית אתה נקשר לא נשים בקשרי-מישחה. כך קרה לי עם ענת סרגוסטי, כך קרה לי עם אורי

עיתונים בעולם. את הציור הזה צייר במיוחד עבור גיליון זה, והפיץ אותו באמצעות הסינדיקאט שלו ברחבי העולם, תוך ציון חשיבותו של העולם הזה.

הקריקטוריסט של העולם ה זה באמצע שנות ה-50 הוא עתה בעל שם עולמי, וציוריו מתפרסמים במאות

הקריקטוריסט של העולם ה זה באמצע שנות ה-50 הוא עתה בעל שם עולמי, וציוריו מתפרסמים במאות

הקריקטוריסט של העולם ה זה באמצע שנות ה-50 הוא עתה בעל שם עולמי, וציוריו מתפרסמים במאות

הקריקטוריסט של העולם ה זה באמצע שנות ה-50 הוא עתה בעל שם עולמי, וציוריו מתפרסמים במאות

הקריקטוריסט של העולם ה זה באמצע שנות ה-50 הוא עתה בעל שם עולמי, וציוריו מתפרסמים במאות

ישי מימים אחרונים בשארם

אבנרי, שיחד איתם עברתי את החוויות הגדולות ביותר. הקשר האמין, שנוצר בין שלושתנו במלחמת-הלבנון, אין אח ורע לו בעבודה הזאת.

תחושת האחריות שהעיתון לא יהיה שלם אם לא יהיה בו משהו משלך, היריעה ש"אין דבר כזה" לא לכתוב בשבוע, ושכתבה אחת אינה מספקת את העורך — כל אלה הוטבעו בי כטבע שני בעולם הזה.

העולם הזה בן חמישים. קצת מצ חיק לחשוב על עיתון כליכ צעיר בהקשר עם מיספר כליכ מבוגר. במ שך שנים הייתי "הכי צעירה" במערכת, עד שבגיל 30 הפכתי פיתאום ל"הכי מבוגרת".

כשעובתי את העולם הזה היתה לי הרגשה שאני עוזבת את בית הוריי, ואם העיתון היה לי בית במשך עשר שנים, הרי שהיום בשבילי העתון הוא עדיין אותו הבית שגדלתי בו, ושלמדתי בו להיות עיתונאית.

"כיתבי", הוא אמר לי, "כיתבי". ומ אז אני כותבת.

עיתונים בעולם. את הציור הזה צייר במיוחד עבור גיליון זה, והפיץ אותו באמצעות הסינדיקאט שלו ברחבי העולם, תוך ציון חשיבותו של העולם הזה.